

Musikk

SOUL I BADET: Britenes store soulpoppyndling, James Morrison er klar for Norwegian Wood og sine første konserter i Norge. 17 juni slår han følge med Sting og Lars Winnerbäck og spiller på Norwegian Wood i Frogerbadet. 27-åringen har i høst toppet den britiske albumlisten med sitt tredje album, «The Awakening». Albumet har solgt til gull i Norge.

HEAVY UNDER VANN: Iron Maiden-vokalist og flykaptein Bruce Dickinson utvider stadig horisonten. Denne uka tilbrakte han tre døgn i den skotske atomubåten HMS Victorious, melder Helensburgh Advertiser. Det var i følge avisa kapteinen som inviterte om bord. Dickinson har tidligere ledet program om både fly, tog og tanks på Discovery Channel.

PROGRAMVERT DØD: Den legendariske TV-personligheten Don Cornelius ble funnet død onsdag denne uken, 75 år gammel. Cornelius ledet programmet Soul Train fra 1971 til 2003 og fikk blant annet mye av æren for å ha hjulpet stjerner som Aretha Franklin og Marvin Gaye frem i rampelyset.

Highasakite er en kreativ komet som totalskader musikklandskapet med sin pop-utopi.

POPKOMETER: Har du mista troen på popmusikk? Highasakite er her for å vise deg lyset.

Avlys resten av musikkåret

Highasakite

«All That Floats Will Rain» (Riot Factory/Musikkoperatørene)

Resten av musikkåret kan avlyses, vi har en vinner.

Anmeldt av **Julia Pettersen**
julia.cs.pettersen@gmail.com

ALBUM: Med «All That Floats Will Rain» kan vi allerede avslutte dette musikkåret. Her brakdebuterer Highasakite med et album hvor den ene perlen mer vakker og egenartet enn den andre, daler ned fra en hinsides velsignet pophimmel. Bak spakene på stjerneraketten finner vi en av Norges mest spennende vokalist - Ingrid Helene Håvik - som sammen med trommeslager Trond Bersu og tangentansvarlige Øystein Skar skur sammen en finurlig vakker pop-utopi. Håvik står i tillegg - med ett unntak - for tekstarbeidet på dette albumet, og sammen med Bersu også for musikken.

Trioen har allerede gjort musikalsk nytte for seg i bandene Your Headlights Are On, PELbO og Sacred Harp, men alle musikalske guder skal nå takkes én etter én for at disse tre også fant veien til et studio sammen.

Et usedvanelig sterkt trekkløver av låter åpner albumet i retning av elektropoppen til Lykke Li, men signaturen på låtene forblir likevel alltid fullt og helt Highasakite sin egen - unik og inspirert. Det er energisk, det er kreativt, det er følelsen av å bli tatt med storm når man minst ventet det.

Og slik fortsetter det, innom country-influenser i «When You Have Gone», og videre til sakrale og folkinspirerte «God Is A Banquet» - hvor Håvik ikke trenger mer enn et par-tre toner for å mane fram stjernehimmelen i fjerne strøk. «Whatever That Means» ruller og går i poptrase mot en endelig destinasjon av harmoniutfoldelse i synth-kosmos på «The Heron». Ingen låt på dette albumet er overflødig eller ufullendt, det hele er mesterlig prestert. Dette, mine damer og herrer, er popmusikk.

Hvis du ikke blir glad av LidoLido må du ha mista fullstendig trua på Musikk-Norge.

Endelig en popstjerne!

LidoLido

«Pretty girls & grey sweaters» (Universal)

Tysværpop.

Anmeldt av **Sigrid Hvidsten**
shv@dagbladet.no

ALBUM: Og da mener jeg ikke at du nødvendigvis må like musikken til lysluggen fra Tysvær utenfor Haugesund. Det er selvfølgelig helt greit å sky tenåringsframført hippo som ilden. Poenget mitt er mer at nitten år gamle Peder «LidoLido» Losnegårds debutalbum er såpass musikkspirituelt uavhengig, så fullstendig på siden av det alle andre holder på med i det vedkubbebefengte norske musikklandskapet, at det er lov å håpe at han representerer et generasjonsskifte.

Derfor ble jeg glad da han, etter at Plumbo plumpet, straks løp ut på scenen og fikk Spellemann til å handle om musikk igjen (i hvert fall for en stakkert stund) med sin livsbejende «Turn up the life». Derfor ble jeg lykkelig da jeg gikk inn på bloggen hans og oppdaget en nerdevideo der han utforsker sære rytmearter. Og derfor blir jeg veldig, veldig varm om hjertet hver gang jeg kommer fram til den skamløst populistiske korsekvensen på kjærlighetsballaden «Hey Girl».

«Pretty girls & grey sweaters» er som en av Brødrene Dahls spektralsteiner: lysende, fargerik og med en tendens til å ta deg med til uforutsette steder. I utgangspunktet består lydbildet av melodisk Pharrell Williams-/Kanye West-/Outkast-inspirert poprap, LidoLido vil lage hits for sytten - og peiser på med alle triksene i boka: Den myke melodiene, den emosjonelle r&b-vokalen, de nesten Daft Punk-aktige puddegitarene, den dramatiske korsangen og fengende beatsene. Og oppå og under og innimellom hver krok smetter han inn små tvister og grep (som snutter av amerikansk vestkystpop) - som gjør at man aldri får helt kontroll om låta.

La gå at tekstene ikke handler om stort, at de kan være irriterende hverdagslige sammenliknet med de dramatiske melodilinjene. At engelsen av og til er enerverende full av slanguttrykk, at den mangefasettete lag-på-lag-oppbyggingen av låtene tidvis fører til at han går seg bort, at det blir litt vel skoleflink.

For pytt sann, han er tross alt bare nitten, jeg gleder meg allerede til plate nummer to og tre.

Og så får vi se da, om Spellemann fortsatt tør å gjemme utdelingen av hiphop-prisen i pausen til neste år også.

Albumet er som en av Brødrene Dahls spektralsteiner.

HITMAKER: LidoLido vil lage hits, og han bruker alle triksene for å få det til.

The Megaphonic Thrift

«The Megaphonic Thrift» (Neues Records/Tuba)

Tar opp kampen med gamle mestere.

Anmeldt av **Julia Pettersen**
julia.cs.pettersen@gmail.com

ALBUM: På sin andre fullenger videreutvikler The Megaphonic Thrift blandingen av Sonic Youth-støy, Motorpsycho-gitarer og Pavement-melodier. Ispedd en og annen ny Stereolab-tvist fra den to år gamle debuten. Glitrende «Broken Glass/Yellow Fingers» eksemplifiserer hvordan bandet nå bygger ut låter i dybden, og hvor en utmerket produksjonsjobb hindrer de mange elementene i å forville seg inn i støyulla. Dynamisk veksling i vokal fra Richard Myklebust og Linn Frøkedal gir også energi til lydbildet underveis, men innimellom vender en gammel inn vending tilbake, den om at bandet i for stor grad fyrer opp under begeistringen for sine indie-idealer. Dette er jo strengt tatt også et kompliment, og det som kunne tatt form som tyntslitt og blass indie-flanell blir så absolutt både slite- og fargesterkt etter en runde innom dette norske musikkvaskeriet. Og fargen ser ikke ut til å falme med det første.

Senjahopen

«Tåra, pess og blod» (Silsand Sild & CD/Killer/Indie)

Ramsalt og løssluppen nordnorsk rock poesi.

Anmeldt av **Anders Grønneberg**
agr@dagbladet.no

ALBUM: Det mest sprudlende, ærligste, frekkeste og deiligste norskspråklige albumet jeg har hørt på lenge. «Tåra, pess og blod» er skamløs befriende, betakende raus og morsom.

Disse Oslo-bosatte nordlendingene har ordet i sin makt: de tygger bokstaver som skrå og spytter ut som rustikk poesi. Musikken er melodisk gitarbasert rock med punk- og cowboyyattityd: *finaste ompa-pompa*.

Senja-kollektivet drar lasset, og består av erfarne folk. Han Henrik Sandnes gir bandet vokalidentitet. Karene i 40-åra er musikere og sceneteknikere for langt mer kjente artister - men står ikke tilbake for sine arbeidsgivere. Hellbillies-brødrene Aslag og Lars Håvard har fått lov til å være med, og Ida Maria bidrar i en duett. «Over heia» og «Fær tell Senjahopen» gjør meg djevlesk udødelig. Og coveret da, en hyllest til ho Karin ...

Foto: Lars Myhren Holand

Musikk-guiden

DAGBLADET.NO/MUSIKK

ANBEFALES

Vidar Vang

«Sidewalk Silhouettes» Det virker som plata er blitt til gjennom kreativ lek i studio, men forsiktig nok til

at det ikke bikker over i tøv. Vidar Vang har gått livets musikk-skole — og har levert sin hovedoppgave. Vakkert, vakkert, vakkert.

Øyvind Rønning

Leonard Cohen

«Old Ideas» «Old Ideas» bekrefter Cohen som en utrettelig, men mislykket elsker. Gamle ideer, hva

betyr det? Cohen går nok en gang inn i en dødsdans med kjærligheten, denne svikefulle partneren i livets halvtomme ballsal.

Fredrik Wandrup

Lamb of God

«Resolution» Med den gynnende southern metal-vibben til Pantera i bunn og en fascinasjon for gammel ame-

rikansk thrash, har Lamb of God perfektjonert den svært så tiltalende knyttneve-metalen de har gjort til et varemerke.

Torgrim Øyre

Laleh

«Sjung» Laleh strammer grepet om sine inspirasjonskilder. Man finner inspirasjon fra både afrikansk musikk og elektronika. Laleh synger like uanstrengt om elefanter og familie-

bånd som døden på et velskrudt og varmt album.

Julia Pettersen

Lana Del Rey

«Born To Die» Det er mye mørk popmagi og fløyelsstrykere her. Ellers er lydbildet både cinematict å la Goldfrapp og dramatisk å la Portishead. Og av og til tipper det helt over og blir enerverende trippopnørende å la

Morcheeba.

Sigrid Hvidsten

STYR UNNA Gym Class Heroes

«The Papercut Chronicles II» Deres femte album genererer dessverre få nye hits-fjær å

bruse med. Fusjoneringen av pop/rock, rap og metal-flørt høres mase-vekt og dater ut. Også forringet av svakt låtmateriale, manglende humor og dybde i tekstene.

Julia Pettersen